J. Myanmar. Acad. Arts Sci. 2019 **Vol. XVII. No. 6A**

ခင်ခင်ထူး၏ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများပန်တီးမှု

မီမီဝင်းမြ*

စာတမ်းအကျဉ်း

ဤစာတမ်းသည် ခင်ခင်ထူး၏ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများမှ ဝတ္ထုတို(၃)ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်တင်ပြ၍ ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှုအတတ်ပညာကို လေ့လာတင်ပြထားသော စာတမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ခင်ထူးသည် ဝတ္ထုတိုများကိုရေးဖွဲ့ရာ၌ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုများကို အများဆုံးရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။ ဤစာတမ်း၌ အခန်း(၁) ဝတ္ထုတို၏ သဘောနှင့်ဖန်တီးမှု၊ အခန်း(၂) ခင်ခင်ထူး၏ ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ် ဖန်တီးမှုကို လေ့လာတင်ပြခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ကို လေ့လာတင်ပြရာတွင် ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင်သော 'ဈေးခြင်းတောင်း၊ တစ်ခွန်းဈေးနှင့် ဈေးသည်မ မပိုင်း' ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ကို အလေ့လာခံအဖြစ် ရွေးချယ် တင်ပြထား ပါသည်။

နိဒါန်း

စာရေးဆရာမ ခင်ခင်ထူးသည် မျက်မှောက်ခေတ်၌ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် ဝတ္ထုတိုများဖြင့် ကျော်ကြားနေသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ဝတ္ထုတိုများသည် အညာဓလေ့ကို နောက်ခံပြု၍ ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများထဲ၌လည်း ပါးကွက်ကျား ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆံရစ်ဝိုင်းဝတ္ထုတိုများ၊ ပဲသင်းကောက်ဝတ္ထုတိုများ၊ ဈေးခြင်းတောင်း ဝတ္ထုတိုများဟု မြန်မာမှု မြန်မာဟန်ပါသော မြန်မာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံများ ထင်ဟပ်နေသော ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်ပါသည်။

ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတွင်မူ စာရေးသူသည် ဈေးနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို စုစည်း၍ ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းထုတ်ဝေထားပါသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများတွင် မြန်မာအိမ်ရှင်မတို့၏ ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆွဲကာ တစ်တောင်းလုံး ပြည့်လျှံအောင် ဝယ်လေ့ရှိသည့် ဓလေ့စရိုက်တို့ကို ဖော်ကျူးထားသည့် တစ်ခွန်းဈေး၊ တောဈေး၊ တစ်မနက်ခင်းဈေး၊ ပွဲဈေးတန်း စသည့် ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်သည်။ ဈေးအမျိုးအစား မတူညီသည်နှင့်အမျှ အနေအထား ဓလေ့စရိုက်များ ကွဲပြားပုံကို မရိုးရ မထပ်ရအောင် ဇာတ်ကွက်ဆင် တင်ပြထားပါသည်။

ထို့ပြင် ဈေးရောင်းသူနှင့်ဝယ်သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေကို ဖော်ပြသော အမေနှင့်ဈေးသည်များ၊ အမေနှင့်ဈေးဝယ်များ၊ ဈေးသည်မ မပိုင်း ဆိုသည့် ဝတ္ထု

* ဒေါက်တာ၊ လက်ထောက်ကထိက၊ မြန်မာဘာသာဌာန၊ ရန်ကုန်နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်

များလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ဤစာတမ်းတွင်မူ ဈေးခြင်းတောင်း၊ တစ်ခွန်းဈေးနှင့် ဈေးသည်မ မဝိုင်း ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်၏ ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာကို လေ့လာ တင်ပြထားပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာတင်ပြရာတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ချင်း၏ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ကာလဒေသနောက်ခံ၊ ရှုထောင့်၊ ဖန်တီးမှုများကို မရေးဘဲ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ချင်းတွင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် အားသာမှုရှိလျှင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးပုံနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာကို အလေးပေးတင်ပြသွားပါမည်။ နောက်ခံ အဖွဲ့ကို အားပြုထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်ခဲ့လျှင် နောက်ခံအဖွဲ့များကို အလေးပေး၍ လေ့လာတင်ပြပါမည်။ ရှုထောင့်ကြောင့် ဝတ္ထု၏အနေအထား ထူးခြားမှုရှိလျှင်လည်း ရှုထောင့်၏သဘောကိုပါ ဆွေးနွေးတင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ချင်းတွင် အားပြုထားသော ဝတ္ထုအင်္ဂါရပ်များကို အလေးပေး ဆွေးနွေးတင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ အခန်း(၁) ဝတ္ထုတို၏သဘော၌လည်း ဤစာတမ်းပါ ဝတ္ထုတိုများကို ဆွေးနွေးရာတွင် ပါဝင်မည့် ဝတ္ထု၏အင်္ဂါရပ်များကိုသာ တင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

၁။ ဝတ္ထုတို၏သဘောနှင့် ဖန်တီးမှု

ဝတ္ထုတိုသည် အချိန်တိုအတွင်း၌ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် စကားလုံးအရေအတွက် နည်းနည်းနှင့် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ရေးသားတင်ပြရပါသည်။ ထိုသို့ တင်ပြနိုင်ရန် စာရေးသူသည် လောကဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိရပါမည်။ စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုရာ၌လည်း အလှဘက် အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင်၍ စာဖတ်သူအပိုင်းမှ ချစ်သော မျက်စိဖြင့် ခံစားကြည့်ရှုနိုင်အောင် ရေးဖွဲ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ရေးဖွဲ့ရန်အတွက် ဒိဋ္ဌလောကကို စိတ်ဝင်စားရန် လိုအပ်သည့်အပြင် စာဖတ်သူ၌ရသ ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက် စိတ်ကူးနှင့်ပေါင်းစပ်၍လည်း ရေးဖွဲ့ကြရပါသည်။ ဝတ္ထုတို ဖန်တီးမှုနည်းလမ်းကို 'ရိုစကီး' က အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ပြထားပါသည်။

> "စိတ်ကူးစာပေသည် စာရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးပေါ်၌ အခြေခံ သောကြောင့် ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် ဇာတ်ဆောင်များကို ပြုပြင်မွမ်းမံ ရသည်။ ထိုသို့ မွမ်းမံယူရသော်လည်း ယင်းတွင် ဒိဋ္ဌလောကကို မြဲခိုင်စွာ အမြစ်တွယ်ထားရသည်။"[၁]

ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကိုဖန်တီးရာ၌ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးကို အသုံးချရသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မလောကကို အခြေတည်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖြစ်ပါသည်။

[၁] Rozkis, 2004, 82.

ဝတ္ထုတိုသည် စိတ်ကူးနှင့်ဖန်တီးရေးသားရသော စာပေဖြစ်သည်။ စာရေးသူ အနေနှင့် ဒိဋ္ဌလောကအပေါ်တွင် အာရုံခံစားမှု စူးရှထက်မြက်ပြီးလျှင် စိတ်ကူး အတတ်ပညာ၊ အရေးအဖွဲ့ အတတ်ပညာတို့ကို ကျွမ်းကျင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကျွမ်း ကျင်မှု (၂)မျိုးဖြင့် ဝတ္ထုတိုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူရပါသည်။ ဖန်တီးမှု သဘောနှင့်ပတ်သက်၍ ဇော်ဇော်အောင်က–

> "စာရေးခြင်း (ဝါ) ဝတ္ထု၊ ကဗျာ ရေးသားခြင်းကို ဖန်တီးသည်။ ဖန်တီးခြင်း (Creat, Creation) ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလေ့ ရှိပါသည်။ ရေးသား ဖွဲ့နွဲ့ သီကုံး ပြုစု စသည့် ကြိယာအဓိပ္ပာယ် များကို ပေါင်း၍ ဖန်တီးမှုဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ဖန်တီးမှု၊ ဖန်တီးခြင်း ဆိုရာတွင် အသစ်လုပ်ခြင်း၊ အရင်က မရှိဖူးသော အရာကို လုပ်ခြင်း၊ ဖန်တီးသူကိုယ်တိုင်လုပ်ခြင်း ဟူသော သဘော များလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ဖန်တီးမှု၏အလုပ်ကို ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်၏။ အနုပညာသမားကို ဖန်တီးသူဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အနုပညာသမားက ဖန်တီးသည်ဆိုရာတွင်လည်း သူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးသည်။ သူမှတစ်ပါး အခြား ဘယ်သူဘယ်ဝါမှ ဖန်တီး၍ မရနိုင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သင့်သည်။ ထို့ပြင် အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို တစ်ကြိမ်သာ ဖန်တီး၍ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖန်တီး၍ မရနိုင်ဟု နားလည်အပ်ပါသည်"[၁]

ဟု ဆိုထားပါသည်။

ဝတ္ထုတိုရေးသားခြင်း (Story Writing) စာအုပ်ကို ရေးသားသော 'ချားရေမွန် ဘားရက်' က–

> "ဝတ္ထုတိုသည် ယခုအချိန်တွင် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၊ သရုပ်ဖော် တစ်ခုထက် ပိုသည်။ ယင်းသည် သေချာသောအချက် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုသည် အဆက်မပြတ် တိုးတက်နေသည်။ ဝတ္ထုတိုသည် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ယင်းတွင် တွန်းအားပေးသော စိတ်ကူးတစ်မျိုး ရှိရမည်။ ဝတ္ထုတိုသည် အမှန်တရား တစ်ရပ်

[၁] ဇော်ဇော်အောင်၊ ၂၀၀၄၊ ၂၄–၅။

ဖြစ်ရမည်။ ထိုနည်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုက စာဖတ်သူကို အမှန်တရား၏
အမြင်သို့ အရောက်ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည်။”[၁]

ဟု ဆိုထားပါသည်။

ဇာတ်ဆောင်ကိုဖန်တီးရာ၌လည်း စာရေးသူသည် မိမိ၏စိတ်ကို မိမိဖန်တီးမည့် ဇာတ်ဆောင်၏ စိတ်တွင်းသို့ဝင်ကာ စျာန်ဝင်စားကြည့်ရပါမည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတက်တိုးက–

“ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ကို ဖန်ဆင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ဘဝတူ လူအများ၏ ဘဝကို လေ့လာရပါတယ်။ လေ့လာရာမှာလည်း မှတ်သားရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားမှုဆိုတာမျိုးနဲ့ လေ့လာရပါမယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ လယ်သမားတစ်ယောက်ကို ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်းမယ်ဆိုရင် လယ်သမားရဲ့ဘဝကို စာရေးဆရာက စိတ်နဲ့ဝင်စားလိုက်ရပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ရာမှာလည်း မေတ္တာလိုပါတယ်၊ ကရုဏာလိုပါတယ်။ မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာမရှိရင် စိတ်ဝင်စားဖို့ တစ်ကယ်တမ်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်ကို သူ့ဘဝထဲ ထည့်လိုက်ရတာပါပဲ”[၂]

ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဇာတ်ဆောင်ကို ဖန်တီးရာတွင် စာရေးသူသည် ဇာတ်ဆောင်၏ဘဝပေါ် မေတ္တာ၊ ကရုဏာထားပြီးလျှင် ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ ခံစားရေးဖွဲ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်ခင်ထူး၏ဝတ္ထုများကို လေ့လာကြည့်လျှင် မိမိဘဝနှင့် အလှမ်းဝေးကွာသော်လည်း မိမိဘဝပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်နေသော ဈေးသည်လူတန်းစားအများအပေါ်၌ စာနာစိတ်ဖြင့် ရှုမြင်ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဇာတ်လမ်းဖန်တီးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အောင်လင်းက–

“ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ လူတန်းစားဘဝကို မေ့မပစ်ဖို့ပဲ။ ဒါကလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်တို့ဇာတ်ဆောင်တွေဟာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်လုပ်မှန်း မသိကြဘူး ဖြစ်နေတယ်”[၃]

---

[၁] Raymond Barrett , 1990, 4.

[၂] တက်တိုး၊ ၁၉၆၃၊ ၃၁၂။

[၃] အောင်လင်း၊ ၁၉၇၂၊ ၇၆ ။

ဟု ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်တို့၏ လူတန်းစားစရိုက် ပေါ်လွင်အောင် တင်ပြရာတွင် ပြောစကားဖန်တီးရာ၌လည်း သတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို မာဂရက်လဒ်က–

> "ဝတ္ထုရေးသူ၏အလုပ်မှာ ဇာတ်ဆောင်အသီးသီး၏ ကွဲပြား ထင်ရှားသော ကိုယ်ပိုင်လေသံပေါ်အောင် ကူညီရမည်။ သို့မှသာ စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ စကားပြောဟန်ကို ခွဲခြားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သင်သည် သင်၏ဇာတ်ဆောင်များကို သူတို့ပြောဟန်ဖြင့် ခွဲခြားပြနိုင်လေလေ၊ စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် သူတို့၏ ပုဂ္ဂလိကစရိုက်အမှန်အဖြစ် ယုံကြည်မှု ရှိလာလေလေ ဖြစ်စေသည်။"[၁]

ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ ပြောစကားသည် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ပေါ်လွင်စေရမည်။

လူတန်းစားစရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်ရမည်။ အတွေးအမြင်များ ပါဝင်ရမည်။ ထိုသို့အားဖြင့် ပြောစကား၏ အရေးပါပုံကို ကက်သရင်းမိုနာနှင့် ရက်ရပ်တို့က–

> "ဇာတ်ဆောင်၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်သည် မှန်ခြင်း၊ ဇာတ်ဆောင် ရပ်တည်သည့် အဆင့်အတန်းနှင့် ဆီလျော်ခြင်း၊ ပြောသူ၏ အတွေးအမြင်များ ဖလှယ်ခြင်းများ၊ ပါဝင်ခြင်းများအပြင် အတွေးချင်း ဖလှယ်မှု ပါဝင်ရမည်။ ဘဝအတွက် အမှန်တရားဟု ထင်မြင်သော ပြောစကား ဖြစ်ရမည်။"[၂]

ဟု ဆိုထားပါသည်။

ဝတ္ထုတိုတွင် ရှုထောင့်ဆိုသည်မှာ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ၏ ရပ်တည်မှုနေရာကို ဆိုလိုသည်။ ရှုထောင့်နှင့်ပတ်သက်၍ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က–

> "Fiction ရေးနည်း အတတ်ပညာမှ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော နည်းနာဆိုင်ရာ ပြဿနာတစ်ခုလုံးကို ရှုထောင့်ရေးရာပြဿနာက လွှမ်းမိုးထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည် ရှုထောင့်ရေးရာပြဿနာ

---

[၁] Lucke, 1998, 43.

[၂] Moner and Raush , 1998, 155.

ဆိုသည်မှာ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ ဘယ်အနေအထားက ရပ်တည်သည် ဟူသော ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်”[၁]

ဟု ဆိုမိန့်ခဲ့ပါသည်။

ရှုထောင့် (၄)မျိုး ရှိပါသည်။

(၁) အားလုံးသိရှုထောင့် (omniscient point of view)

(၂) ကန့်သတ်သိရှုထောင့် (limited omniscient point of view)

(၃) ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့် (first person point of view)

(၄) ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ရှုထောင့် (objective point of view)[၂]

တို့ဖြစ်သည်။

အားလုံးသိရှုထောင့်ကို တတိယလူရှုထောင့်ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။ အားလုံးသိရှုထောင့်တွင် ဇာတ်လမ်းအတွင်း၌ မပါဘဲ ဇာတ်လမ်းပြင်ပမှနေ၍ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူမှာ စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် ဇာတ်ဆောင်အားလုံး၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာ သုံးပါးလုံးကို သိခွင့်ယူထားပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရှုထောင့်ကို သုံးခြင်းဖြင့် ရေးသူအနေဖြင့် ဇာတ်ဆောင်အားလုံး၏ အကြောင်းကို အတွင်းကျကျ ရေးသားနိုင်သည်။ ဇာတ်ဆောင်များ၏ ကိုယ် နှုတ် အမူအရာများသာမက စိတ်အမူအရာကိုပါ သိခွင့်ယူထားသောကြောင့် ဇာတ်ဆောင်အားလုံး၏ ခံစားမှုများ အတွေးများကို ဖော်ပြနိုင်သည်။

ကန့်သတ်သိရှုထောင့်ဆိုသည်မှာ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူမှာ စာရေးသူပင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းအပြောခံဇာတ်ဆောင်တို့ကို ရည်ညွှန်းရာ၌ ‘သူ’ နာမ်စားကို သုံးလေ့ရှိသည်။ အားလုံးသိရှုထောင့်ကဲ့သို့ပင် ရေးသူသည် ပြင်ပမှနေ၍ ဇာတ်ကြောင်းပြောသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးသိရှုထောင့်နှင့် မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားသည်။ ဇာတ်လမ်းတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်အားလုံး၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာကို သိခွင့်ယူထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အဓိကဇာတ်ဆောင် တစ်ဦး (သို့မဟုတ်) နှစ်ဦး၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာကို သိခွင့်ယူ၍ ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရှုထောင့်နှင့် ပတ်သက်၍ အောင်သင်းက–

[၁] ဘုန်းနိုင်(တက္ကသိုလ်)၊ ၁၉၈၁။

[၂] ဘုန်းနိုင်(တက္ကသိုလ်)၊ ၁၉၈၁။

> "ယနေ့ ဝတ္ထုဆရာများ အများဆုံးသုံးကြသော နည်းဖြစ်ပါသည်။ အပြောခံနာမ်စားဖြင့်ရေး၍ ဝတ္ထုဆရာက ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ယောက်လောက်၏ အကြံအစည်ကိုသာ သိခွင့်ယူထားသည်။ ကျန်ဇာတ်ဆောင်များကိုမူကား ကာယကံ၊ ဝစီကံကိုသာ သိခွင့်ယူသည်။ မနောကံကို သိခွင့်မယူ"[၁]

ဟု ဆိုထားပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့် (သို့) ပထမလူရှုထောင့်ဆိုသည်မှာ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူမှာ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ၊ ကျုပ်၊ ငါ ဆိုသည့် နာမ်စားကိုသုံး၍ ပြောရသည်။ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူသည် ဝတ္ထုအတွင်းမှနေသည့် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အဓိကဇာတ်ဆောင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အရံဇာတ်ဆောင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လေ့လာသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့်ကို သုံးလျှင် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူသည် မိမိ၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာအားလုံးကို သိခွင့်ယူပြီးလျှင် တင်ပြနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အခြားဇာတ်ဆောင်တို့၏ စိတ်အမူအရာကိုမူ တင်ပြခွင့်မရပေ။ ထိုရှုထောင့်ကိုသုံးလျှင် ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဖတ်သူသည် ပို၍ နီးကပ်မှု၊ ရင်းနှီးမှုရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်ဟုလည်း ထင်မြင်စေသည်။ ဆိုဖီကင်းက–

> "စာဖတ်သူသည် ကျွန်ုပ်ဆိုသည့် လေသံနှင့်အတူ စာရေးသူတင်ပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို ထပ်တူ ခံစားဖတ်ရှုနိုင်သည်"[၂]

ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

ခင်ခင်ထူး၏ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ကို လေ့လာတင်ပြရာ၌ အထက်ဖော်ပြပါ ဝတ္ထုတိုအင်္ဂါရပ်များထဲမှ ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာများ သုံးနှုန်းထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၂။ ခင်ခင်ထူး၏ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများ ဖန်တီးမှု

ဤစာတမ်းတွင် ခင်ခင်ထူး၏ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများ ဖန်တီးမှုကို လေ့လာတင်ပြရာ၌–

(၁) ဈေးခြင်းတောင်း၊

---

[၁] အောင်သင်း၊ ၁၉၉၄၊ ၁၇၉။

[၂] King , 2008, 101.

(၂) တစ်ခွန်းဈေး၊

(၃) ဈေးသည်မ မဝိုင်း၊

ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ကို လေ့လာတင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်ခင်ထူးသည် မြန်မာ့ဓလေ့စရိုက်များကို အခြေခံ၍ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အမျိုးမျိုးကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတွင် နံနက်လင်းလျှင် ဈေးခြင်းတောင်းကိုယ်စီဆွဲ၍ ဈေးဝယ်ထွက်လေ့ရှိသော မြန်မာအိမ်ရှင်မတို့၏ စိတ်စေတနာ အမူအရာများကို သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ဈေးတစ်မျိုးကို အခြေခံပြီးလျှင် (သို့) နေရာဒေသ နောက်ခံပြုပြီးလျှင် ဝယ်ယူရောင်းသူတို့ကို ဇာတ်ဆောင်များပြု၍ ထိုသူတို့၏ဆက်ဆံရေး၊ အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်များ၊ ပဋိပက္ခများ၊ လိုက်လျောမှုများ စသည့် ဘဝပုံရိပ်အထွေထွေကို လူ့သဘာဝအဖွဲ့ကောင်းများနှင့် မွမ်းမံတင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၂။ ၁။ ဈေးခြင်းတောင်း

ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုတွင် စာရေးသူတို့မိသားစုသည် မန္တလေးမြို့သစ်ရှိ ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လာရသည်။ ထိုနေရာသည် အလွန်စည်ကားသော ဈေးကြီးတစ်ဈေးနှင့် မဝေးလှပေ။ စာရေးသူသည် အိမ်နှင့်နီးသောဈေးသို့ ခင်ပွန်းသည်၊ သားငယ်တို့နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကို ဇာတ်လမ်းအဖြစ် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတွင် လက်ရှိအခြေအနေ၌ စာရေးသူသည် မိမိအိမ်နားရှိ ဈေးသစ်ကြီးသို့ ဈေးဝယ်လာသည့်အကြောင်းထက် နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်ကွက်များကို သုံးကာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ဈေးဝယ်ထွက်တမ်းကစားကြပုံ၊ ဈေးဝယ်ကြပုံ၊ ဈေးဆစ်ကြပုံ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့သမျှအပင်များကို ဆွတ်ခူးကြ၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ပြုကြပုံ၊ ငွေစက္ကူများ ပြုကြပုံ၊ ဈေးဝယ်ပြီးသောအခါ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်တမ်း ကစားကြပုံတို့ကို အနုစိတ် သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မျက်မှောက်အိမ်ရှင်မဘဝတွင် ဈေးဝယ်ခြင်းထက် ကလေးဘဝတွင် ဈေးဝယ်ခဲ့သည့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို အနုစိတ် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ထိုသို့ သရုပ်ဖော်ရာတွင် ကလေးတို့၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ လေသံများကို အရွယ်နှင့်လိုက်အောင် သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားသည့်အတွက် ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုသည် ငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့သူတို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

စာရေးဆရာမ ခင်ခင်ထူးသည် ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့များ၊ ငယ်ခလေ့များကို ရေးဖွဲ့တင်ပြရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူပီပီ ငယ်ငယ်က ဈေးဝယ်တမ်းကစားကြပုံများကို–

> “ရွာခရိုးစပ်မှာ အလေ့ကျပေါက်နေတတ်သည့် အရွက်အသီး ကလေးတွေကိုဆွတ်ပြီး ဈေးခြင်းတောင်းထဲ ထည့်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း လူကြီးလူကျယ်လုပ်ပြီး ဈေးစကားနာ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောရတာကိုက အရသာတစ်မျိုးပင်။”[၁]

ဟု ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့်ကိုသုံးကာ ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော စာရေးသူက မိမိ၏ကလေးဘဝက အတွေးများ၊ ဆန္ဒများကို စိတ်တွင်းပြောစကားများကိုသုံး၍–

> “အသက်တွေ မြန်မြန်ကြီးချင်လှပြီ။ ဈေးသွားချင်လှပြီ။ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲကာ စုံစီနဖာ ဝယ်ချင်လှပြီ။ ဈေးသွားတာများ ဘာညည်းစရာ ရှိလို့လဲ။ အမေတို့များ ညည်းလိုက်တာ။ ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲရတာကိုပဲ မနိုင်ဝန် ထမ်းလာရတာကျလို့။ ကျွန်မငယ်ငယ်က အမေဈေးပြန်ခံစားမှုကိုပင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။”[၂]

ဟု ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့်ကို သုံးထားသည့်အတွက် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူ အဓိကဇာတ်ဆောင်သည် မိမိစိတ်တွင်းခံစားမှုနှင့် အတွေးအမြင်များကို ထိထိမိမိ တင်ပြနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ငယ်ဘဝ၏အတွေးများသည် အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်သောကြောင့် လူ့သဘာဝအဖွဲ့ကောင်းများအဖြစ် ရပ်တည်နေပါသည်။

စာရေးသူသည် ဇာတ်ဆောင်တို့ကို စကားပြောစေရာ၌လည်း ကလေးအရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် ပြောစကားများကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ ကလေးပီပီ ဈေးဝယ်တမ်းကစားသည်ကို အဟုတ်ထင်၍ လူကြီးများကိုတုပကာ လူကြီးများလေသံနှင့် တူအောင် ပြောဆိုကြပုံကို–

> “ဟောဒီမှာ ဘောက်သီးတွေဟေ့၊ ဘောက်သီးတွေက ခရမ်းချဉ်သီး တွေပေါ့ဟယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ တစ်ပိဿာဝယ်မယ်နော်၊ များများခူးကြ”[၃]

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉။
[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉။
[၃] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၀။

"ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ပိဿာ ဘယ်လောက်တုန်းဟ"[၁]

"တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ပဲ ထားလိုက်ပါ ပိဿာလုံး ယူမှာနော်"[၂]

ဟု ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ဈေးဝယ်ပြန်လာသော အမေများ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကို အတုယူ၍–

"ဈေးသွားရတာ မောလိုက်တာ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကတော့ လက်ထဲပါတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်တာပါပဲတော်၊ ဆန်ဝယ်သွားတဲ့လူတွေ မလာကြသေးဘူးလား၊ သူတို့ကလဲ ကြာလိုက်တာ"[၃]

ဟု လည်းကောင်း၊ ဟင်းချက်တမ်းကစားရာတွင်လည်း လူကြီးများကဲ့သို့ ပြောဆိုကြပုံကို–

"မွှေးလိုက်တာနော် ထမင်းတောင်ဆာလာပြီ၊ ဒေါ်မိဆွဲတို့အိမ်က ဘာများ ချက်ကြတာတုန်းတော့"[၄]

"ဝက်သားနဲ့ သရက်သီးခြောက်နဲ့ ချက်တာလေ၊ အစ်မကြီးတို့ကော ဘာချက်တုန်း"[၅]

"ကျုပ်တို့က အမဲသားတစ်တွဲ ရလိုက်လို့ ဘူးသီးနဲ့ သားဖွမ်း ချက်မလို့၊ ငပိရည်လည်း ဖျော်ဦးမှာ၊ တို့စရာတွေလည်း အစုံပဲ၊ ဆွမ်းလောင်းဖို့တောင် နောက်ကျနေပြီလား မသိပါဘူး၊ မြန်မြန် ချက်မှ"[၆]

"ဟော့တော်…ဟင်းချက်မယ်လုပ်မှ ဆီကုန်နေပြီ၊ ဆီကလေး တစ်မှုတ်လောက် ချေးပါဦး အစ်မကြီးရဲ့"[၇]

"ဆီဈေးက ခေါင်ခိုက်နေတာ ဒေါ်မယ်ပုံရဲ့၊ ချေးတော့ မချေးနိုင်ဘူး။ သုံးဖို့လောက် ဝယ်ချင်ရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရောင်းမှာပေါ့"[၈]

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၀။
[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၀။
[၃] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။
[၄] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။
[၅] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။
[၆] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။
[၇] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။
[၈] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂။

"တစ်ပိဿာ ဘယ်လောက်တုန်းတော်"[၁]

"တစ်ထောင်ပေါ့ရှင် ဆီကြိတ်ရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာဖြင့် လက်မောင်းကို အောင့်လို့လေ"[၂]

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အပြန်အလှန်ပြောစကားများကို ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ထိုအပြန်အလှန်ပြောစကားများသည် အိမ်ရှင်မအချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြသည့် လေသံ ပေါ်လွင်သည်။ ထိုလေသံကိုပင် ကလေးများက တုပပြောဆိုပုံကို သရုပ်ဖော်ရေးသားထားသည်မှာ သဘာဝကျသောကြောင့် ဝတ္ထုသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိလာရပါသည်။

ခင်ခင်ထူး၏ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတွင် ပရိသတ်အား နှစ်သက်စွဲမက်စေသည့် အခန်းမှာ ငယ်ဘဝတွင် ဈေးဝယ်ဈေးရောင်းတမ်း ကစားကြသည့်အကြောင်းနှင့် ဟင်းချက်တမ်းကစားကြသည့် အကြောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ပြောစကားတွင် လူကြီးလေသံကို တုပထားသော ကလေးတို့၏လေသံသည် အသက်ဝင်ပြီး သဘာဝကျနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် ငယ်ဘဝနောက်ကြောင်းပြန်ကို တင်ပြရာ၌ အမှုအရာများဖြင့်လည်း အနုစိတ် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ထိုသဘောကို–

"သည်တုန်းက ကျွန်မမှတ်မိသလောက် ကျွန်မတို့ရွာမှာ ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ပိဿာမှ ပေးရတစ်ကျပ်၊ လျှော့လျှင် ပြားရှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် ဈေးဝယ်တမ်းကစားကြတာ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောချင်ရာပြောနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ဈေးခြင်းတောင်းကလေးတွေထဲ ဘောက်သီးတွေ မောက်နေအောင် ရူးထည့်ကြသည်။ ပိုက်ဆံအဖြစ် အိမ်ခေါင်းရင်းက အလှစိုက် ပုဏ္ဏရိတ်ပင်အရွက်တွေကို သုံးကြသည်။"[၃]

ဟု လည်းကောင်း၊

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂။

[၃] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၀။

> "ကျွန်မနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲ ဖိုးထောင်တို့ ညွန့်လွင်တို့ကို ရွာတောင်ပိုင်းက ဘကြီးမြ လွှစာမှုန့်တွေ သွားကျုံးခိုင်းပြီး ဆန်အဖြစ် ကျွန်မတို့ ထမင်းချက်တမ်း ကစားခဲ့ကြသည်။"[၁]

ဟု လည်းကောင်း အနုစိတ် သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

အနုစိတ် သရုပ်ဖော်အဖွဲ့များကြောင့် ငယ်ဘဝသရုပ်သည် ပေါ်လွင်လာပြီးလျှင် စာဖတ်သူ၏ စိတ်အာရုံကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေခြင်း ဖြစ်စေပါသည်။

ကလေးဘဝတွင် TV ရောင်းတမ်း ကစားခဲ့ကြပုံကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ဈေးရောင်းတမ်းကစားနည်းသည် ခေတ်အဆက်ဆက် တိမ်ကောပပျောက်သွားခြင်း မရှိ။ အစဉ်အလာတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေမြဲဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ပြထားသည်။ ထိုသို့ ငယ်ဘဝကို တင်ပြပြီးနောက် လက်ရှိဈေးသည် ပစ္စည်းမျိုးစုံလင်လှပုံကို ဖော်ပြ ထားသည်။ အိမ်ရှင်မတို့၏သဘောသည် ဈေးတောင်းကိုကိုင်၍ ဈေးဝယ်ရလျှင် မမောနိုင် မပန်းနိုင် တောင်းပြည့်သည်အထိ ဝယ်တတ်သည့်အကျင့်ကိုလည်း–

> "ကျွန်မ မမောနိုင်မပန်းနိုင် လောဘတကြီး ဈေးဝယ်တာကို ကြည့်ပြီး ခင်ပွန်းသည်က ဘာတွေတွေးနေသည်မသိ။ ပြုံးရောင် သန်းနေသော သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်မိ ပါသည်။ စုံလောက်အောင် ဝယ်ခြမ်းအပြီး ဈေးခြင်းတောင်း ပြည့်လုပြည့်ဖြစ်သွားတော့မှ ဈေးဝယ်ရပ်ကာ ဈေးမုန့်တန်းမှာ မုန့်စားကြသည်"[၂]

ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုသည် နေရာသစ်၌ ဈေးအသစ်ကို သွားရောက်ဝယ်ခြမ်းပြီး ဈေးအတွေ့အကြုံလေးကို သဘာဝကျကျ အနုစိတ် ခြယ်မှုန်းထားခြင်းဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၂.၂။ တစ်ခွန်းဈေး

ဈေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကိုပင် ခင်ခင်ထူးသည် တစ်ပုဒ်နှင့်တစ်ပုဒ် အကြောင်းအရာမတူအောင် စိတ်ကူးအမျိုးမျိုးနှင့် ရေးဖွဲ့ထားပါ သည်။

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၄။

တစ်ခွန်းဈေးဝတ္ထုတိုမှ ရပ်ကွက်ထဲ၌ရှိသောသူများအပေါ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်၍ ငွေရှာနေသော မိသားစုတစ်စုနှင့် ထိုကုန်စုံဆိုင်၌ ဝယ်ယူကြရသော ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတို့အကြောင်းကို တင်ပြထားသည်။ ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့သည် စီးပွားရေး အကွက်မြင်သည်။ ငွေကြေးမချောင်လည်သူများအား ကုန်စုံဆိုင်နှင့်တွဲ၍ အပေါင်ခံသည်။ အပေါင်ခံသောပစ္စည်း၏ ထက်ဝက်မျှသော တန်ဖိုးကိုသာ ပေးသည်။ ရက်သတ်မှတ် ထားသည်။ ထိုပစ္စည်းကို ပြန်ရောင်းလျှင် အမြတ်ရသည်။ ပစ္စည်းအပေါင်ခံပြီး ငွေချေး လိုက်သည့်အတွက် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများသည် ထိုကုန်စုံဆိုင်၌သာ လိုသမျှကို လာ၍ ဝယ်ကြသည်။ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် ဝယ်သူတို့၏ ပဋိပက္ခကို အကွက်မြင်မြင် နှင့် ဖြေရှင်းပုံတို့ကို ဇာတ်လမ်းဆင်ထားပါသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းတွင် အပေါင်ခံပြီး ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားသူအဖြစ် ဦးမှတ်တင် ဆိုသည့် ဇာတ်ဆောင်ကို ဖန်တီးထားသည်။ ဦးမှတ်တင်နှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်သော ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ကိုအောင်ဌေးကို ဖန်တီးထားသည်။ ငွေလိုလျှင် ဦးမှတ်တင်ကိုသာ မှီခိုရသည့်အတွက် အလိုက်သင့် ပေါင်းရသူအဖြစ် ကိုအောင်ဌေး၏မိန်းမ မိပိုကို ဖန်တီးထားသည်။ တစ်ချိန်တွင် မိပိုသည် ကိုအောင်ဌေး၏မျက်မှန်ကို ဦးမှတ်တင်ဆိုင်၌ သွားထားသည်။ အားလပ်ရက်တွင် စာဖတ်လိုသော ကိုအောင်ဌေးသည် မျက်မှန်ကို မင်္ဂလာဦးက လက်ဖွဲ့ရသော သံသေတ္တာအဟောင်းနှင့် သွား၍လဲသည်။ ဦးမှတ်တင်နှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်၏။ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခြားဈေးဝယ်သူများသည် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို အလစ်သုတ် ကြသည်။ ထိုအခြေနေကြောင့် ဦးမှတ်တင် အလျော့ပေးပြီး မျက်မှန်နှင့် သံသေတ္တာကို လဲပေးလိုက်ရသည်။

ဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းဦးစားပေးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ငွေချေးသူနှင့်ကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်တို့၏ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ပဋိပက္ခသာ ဖြစ်သည်။ ထိုပဋိပက္ခကိုပင် အခြေခံ လူတန်းစားနှင့် အရင်းရှင်လူတန်းစား၏ အားပြိုင်မှုအဖြစ် ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက် ဖန်တီးထားသည်။ မိပို မျက်မှန်ပေါင်ထားခြင်းသည် စာဖတ်သူတို့အား လှုပ်ရှားနိုးကြား စေသည့် ဇာတ်ကွက် ဖြစ်သည်။

မျက်မှန်နှင့်သေတ္တာကိုသွားလဲပြီး ဦးမှတ်တင်နှင့် ကိုအောင်ဌေးတို့၏ ပဋိပက္ခကို ဖော်ပြသောအပိုင်းသည် ဇာတ်ထွတ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်၏သိလိုစိတ် ပြေလျော့ သွားစေရန်အတွက် စာရေးသူက အဖြေဖော်ထုတ်ပေးလိုက်သောအပိုင်းသည် သဘာဝ ကျသည်။ ပဋိပက္ခရန်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ ပစ္စည်းများကို အလစ်ယူလေ့ရှိသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ကွက်အဆုံးတွင် ဦးမှတ်တင် အရှုံးပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် သိလိုစိတ်

လျော့ပြေလျော့သွားသည်။ အခြေခံလူတန်းစားကို အနိုင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း နှစ်သက်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် စာရေးသူ အသုံးပြုထားသော အတတ်ပညာမှာ ကိုယ်တိုင်ပြော ရှုထောင့် (သို့) ပထမလူရှုထောင့်ကို သုံးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ပြော ရှုထောင့်ကို သုံးရာ၌လည်း ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးတည်းရှုထောင့်မှ ပြောခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်လမ်းတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်သုံးဦး၏ ရှုထောင့်မှ အခန်းလိုက်ခွဲ၍ တင်ပြ သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းအဖွင့်တွင် နောက်ခံအဖွဲ့ဖြစ်သည့် ဦးမှတ်တင်၏ ကုန်စုံဆိုင် အကြောင်းကို ပြောသည်။ ပြောသူမှာ ကိုအောင်ငွေး ဖြစ်သည်။

> "ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဦးမှတ်တင်ရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကို တန်းမြင်ရတာပါပဲ"[၁]

ဟု စတင်၍ ပြောထားသည်။ ဦးမှတ်တင်နှင့်တကွ ထိုကုန်စုံဆိုင်ရှိ ရောင်းသူများ အကြောင်းကို ကိုအောင်ငွေး၏ ရှုထောင့်မှ–

> "သူ့အိမ်မှာရှိသမျှလူအားလုံး ဈေးသည်ကြီးပဲ။ ဈေးသည်ဆိုပေမယ့် အပေါက်အစပ်ကတော့ ဆိုးသလား မမေးနဲ့။ ဈေးဝယ်မျက်နှာကို ကြည့်တာ ရန်သူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုမျိုးဗျ။ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်တဲပြီး ရှုးသိုးသိုးကြည့်တာ။ မျက်နှာတွေကလည်း လေးထောင့်ပုံတွေဆိုတော့ သူတို့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဈေးဝယ်ချင် စိတ်ကို ကုန်ရော။ ဦးမှတ်တင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကိုက ဆယ်ပြားစေ့လို မျက်နှာကြီးနဲ့။ သူ့ဆိုင်ရှေ့က ကုလားထိုင်ကြီးမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး လာသမျှ ဈေးဝယ်တွေကို ပုလိပ်ကြည့် ကြည့်နေတာ"[၂]

ဟု သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

စာရေးသူသည် လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တစ်ခန်းစီ၌ ဇာတ်ကြောင်းပြော စေခြင်းဖြင့် ကိုအောင်ငွေးတို့ အခြေခံလူတန်းစား၏ ဘဝနှင့်စိတ်ထားသည် ပိုမို သရုပ်ပေါ်လွင်လာပါသည်။ ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်လာပါသည်။

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉။

ရန်သူတစ်ယောက်ကြည့်သလို ရှုသိုးသိုးကြည့်၊ ဆယ်ပြားစေ့လို မျက်နှာကြီး၊ မျက်နှာတွေကလည်း လေးထောင့်ပုံ၊ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်၊ ပုလိပ်ကြည့်ကြည့် ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်း အရေးအဖွဲ့များက ဆိုင်ရှိလူကုန်တို့၏ မျက်နှာအမူအရာကို စာဖတ်သူတို့ ထင်မြင်လာစေသည်။ မျက်နှာမှတစ်ဆင့် စိတ်သရုပ်ကိုလည်း ထင်ဟပ်ခံစားလာနိုင်သည့်အထိ သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ထို့အပြင် ဦးမှတ်တင်တို့တစ်ဆိုင်လုံးကို အမြင်ကတ်နေသော ကိုအောင်ငွေး၏ ခံစားမှုလေသံကို ဖော်ပြနိုင်သော သရုပ်ဖော်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ဦးမှတ်တင်၏အပိုင်းကို ဖော်ပြရာ၌–

> "သူပေးတဲ့ငွေနဲ့ သူ့ကုန်ပစ္စည်းပြန်ဝယ်ရတာ။ အမလေး ... အကြွေးစနစ်နဲ့ ငွေတိုးပေးတာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ငွေမရှိဘူးလား ပစ္စည်းတစ်ခုခုပေါင်ထား၊ ငွေထုတ်ပေးမယ်။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ကာလ အထိ ဆိုင်းမယ်။ သူဆိုင်းတဲ့ရက်လွန်ရင်တော့ အဆုံးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆုံးဖူးတယ်။"[၁]

ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း ကိုအောင်ငွေးတို့အပိုင်းကို တင်ပြသည်။ ဦးမှတ်တင်၏ အကြွေးသံသရာတွင် အခါခါလည်နေကြရသည်။ ထိုအကြောင်းကို–

> "သံသရာထဲ ဆွဲနှစ်လိုက်မှာကြောက်လို့ လည်နေရ တော်သေးတာပေါ့လို အောက်မေ့ကြရတာ"[၂]

ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဦးမှတ်တင်အပေါ်တွင် ကိုအောင်ငွေး၏အမြင်ကို–

> "ကျွန်တော်ကတော့ ဦးမှတ်တင်ကို လုံးလုံးမှကြည့်မရဘူး။ လူတွေအပေါ် အညွန့်ခူးလွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ လူတွေက သူ့ကို အမြတ်ကြီးစားကြီး၊ ဘူဇွာကြီးလို့ ကွယ်ရာမှာခေါ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကျရင် ဘကြီးမှတ် ဘကြီးမှတ်နဲ့ မျက်နှာချိုသွေးကြရတာဗျ။"[၃]

ဟုလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ဦးမှတ်တင်ကို မုန်းတီးနေသော ကိုအောင်ငွေး၏ ရှုထောင့်မှ ကျွန်တော်ဆိုသည့် နာမ်စားကိုသုံး၍ တင်ပြထားသောကြောင့် မုန်းစရာကောင်းလှသော ဦးမှတ်တင်၏စရိုက်သည် ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်လွင်လာသည်။ ဇာတ်ဆောင်

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀။

[၃] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀။

စရိုက်ကြွအောင် ကိုအောင်ငွေး၏ ဇာတ်ကြောင်းပြောလေသံက အထောက်အကူပြု ထားသည်။

ကိုအောင်ငွေး၏ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် သူ့မိန်းမ မိပိုသည် ဦးမှတ်တင်ကို ဖားသည်ဟု ခံယူထားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စာရေးသူသည် ဦးမှတ်တင်နှင့် သူတို့ မိသားစု၏ ဆက်ဆံရေးကိုပင် ကိုအောင်ငွေး၏မိန်းမ မိပို၏ရှုထောင့်မှ တင်ပြထားပြန် ပါသည်။ မိပိုက ဇာတ်ကြောင်းပြောသူအဖြစ် ရပ်တည်သည်။ မိပိုက–

> "ကျွန်မမှာ ဖင်ကျပ်စွဲအောင် ဆေးလိပ်ကုန်းလိပ်လိုက်၊ ထမင်းဟင်း ပြေးချက်လိုက် သူတို့သားအဖတွေကို ထမင်းချိုင့်ပို့လိုက်နဲ့ ဂျင်ခြေကိုလည်လို့။ သူရတဲ့ငွေရယ်၊ ကျွန်မဆေးလိပ်လိပ်ခငွေရယ်၊ သားကြီးအလုပ်ဆင်းရင် ရတဲ့ငွေရယ်၊ သမီးမုန့်ဖက်ထုပ်ခရတဲ့ ငွေရယ် အားလုံးစုပေါင်းလိုက်မှ တစ်နေ့စာ အပြေးအလွှား လောက်ငှတယ် ဆိုရုံလေး။ အငယ်သုံးယောက် ကျောင်းစရိတ် ကလည်း နည်းမှမနည်းဘဲ။ အားလုံးကို ကျွန်မချည်း ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းရတာ။ သည်ကြားထဲ တစ်ယောက်ယောက် ဖျားကြည့်စမ်း။ ရှိတဲ့အထည်လေးနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ငွေရဖို့ ဘကြီးမှတ်ကို ဖျောင့်ဖျ ရတာတစ်မျိုး၊ ရွေးပြန်တော့လည်း အတိုးနှုန်းလေး ဘာလေး လျှော့ဖို့ ချော့ရတာတစ်မျိုး လုပ်ရတာပေါ့။"[၁]

ဟု ရေးဖွဲ့တင်ပြထားပါသည်။

မိပိုအနေနှင့်မူ ဘကြီးမှတ်သည် အပေါက်ဆိုးသော်လည်း ဆက်ဆံတတ်လျှင် မဆိုးပါဟု ခံယူထားသည်။ ကိုအောင်ငွေး၏ ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် မိပိုသည် ဖားသည်ဟု မြင်သည်။ မိပို၏ ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင်–

> "ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်သူ့မှလည်း မဖားချင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့မှလည်း မျက်နှာချိုမသွေးချင်ဘူး။ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ နေချင်တာပေါ့။ အိမ်မှာ ဆန်အပြည့်၊ ဆီအပြည့် ရှိကြည့်ပါလား။ ကျွန်မမျက်နှာကို ဟောသလို၊ ဟောသလို ပင့်ထားလိုက်သေးရဲ့။"[၂]

ဟု သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားသည်။

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၁။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၂။

စာရေးသူသည် လင်မယားနှစ်ဦးတည်းကို တစ်ခန်းစီ၌ တစ်ယောက်ကို ဇာတ်ကြောင်းပြောစေခြင်းဖြင့် ကိုအောင်ဌေးတို့ကဲ့သို့သော အခြေခံလူတန်းစားတို့၏ ဘဝနှင့်စိတ်ထားသည် ပိုမို၍ သရုပ်ပေါ်လွင်လာပါသည်။ ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်စေရန် စာရေးသူသည် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူကို အပြောင်းအလဲပြုပေးခြင်းဖြင့် တစ်ဦးချင်းစီ၏ ခံစားမှုအမြင်များကို **ထိထိရိုက်ရိုက်** တင်ပြနိုင်သည်။ ဇာတ်ဆောင်အသီးသီး၏ ခံစားမှုဝေဒနာများကို စာဖတ်သူတို့ နီးနီးကပ်ကပ် ကြားသိခွင့်ရလာသည်။ ထို့ပြင် ခင်ခင်ထူးသည် ဇာတ်ကြောင်းပြောရာ၌ အပြောစကားပြေကို သုံးထားသည့်အတွက် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အတွေးသာမက လေသံကိုပါ ကြားရသည့်အတွက် စရိုက်သည်ပို၍ ကြွနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည့်အလျောက် အခြေခံလူတန်းစားတို့၏ ဘဝသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ပေးသည့် ဇာတ်ကွက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ဘဝနှင့် ခံစားမှုများကို ပုံဖော်ထားသည့် ဇာတ်ဆောင်အဖွဲ့လည်း ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ်ဆောင်ကို တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ဆက်စပ်ခြင်းဖြင့် သက်ဝင်နေသော ဇာတ်ကွက်များကို ဖန်တီးယူနိုင်ခဲ့သည်။ အသက်ဝင်နေသည့် ဇာတ်ဆောင်များကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စာရေးသူသည် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူကို ပြောင်းလိုက်သည်။ အခန်း(၃)တွင်မူ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူမှာ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမှတ်တင်ဖြစ်သည်။ ဦးမှတ်တင်က–

> "လူတွေဟာလေ အတော့်ကို မလွယ်ပါကလား။ ဝယ်သူ တအားကျလာလို့ကတော့ လစ်ရင်လစ်သလို တစ်ခုခုလုပ်သွားတတ်ကြတယ်။ ငွေမချေဘဲ လစ်ထွက်သွားသူ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုခု တိုလျှိုသွားတဲ့သူ၊ ငွေမလောက်လို့ နောက်မှပေးမယ်ဆိုပြီး မေ့ဟန်ဆောင်တဲ့လူ၊ ပိုက်ဆံမအမ်းရသေးဘူးဆိုပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်တောင်းတဲ့သူ။ အို … စုံလို့ပါဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ ဟောဒီ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ကနေ ပူပူအိုက်အိုက် ခြင်ကကိုက်နဲ့ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေရတော့တာပေါ့။"[၁]

ဟု တင်ပြထားပါသည်။ ဦးမှတ်တင်၏ မိမိအတွက် အမြတ်ကျန်အောင် အပေါင်ခံပုံနှင့် ပတ်သက်၍–

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၃။

> "ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်၊ ပြန်ရောင်းရင် ဘယ်လောက်ရနိုင်မယ်၊ အဲ့ဒီရနိုင်မယ့်ဈေးနဲ့ တစ်ဝက်ကိုပဲပေး၊ ပြီးရင်အတိုးနှုန်းနဲ့ လကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်။ ဒါဆို ကျုပ်အတွက် ကျန်တာပေါ့။ ရွေးလည်း အတိုးရ၊ မရွေးလို့ ပြန်ရောင်းလဲ အမြတ်ရတယ်"[၁]

ဟု ဖော်ပြထားသည်။ အရင်းရှင်တစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးကိုပေါ်အောင် ဦးမှတ်တင်၏ ရှုထောင့်မှ ဇာတ်ကြောင်းပြောစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့အားဖြင့် ဇာတ်ဆောင်သုံးဦး၏ ရှုထောင့်သုံးမျိုးမှ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ်ကို တင်ပြပြီးနောက် ကိုအောင်ဌေး၏ ရှုထောင့်ကို ပြောင်းတင်ပြသည်။ ကိုအောင်ဌေးသည် အလုပ်နားရက်တွင် စာဖတ်ချင်သောကြောင့် မျက်မှန် ရှာဖွေသည်။ မျက်မှန်ကိုပေါင်ထားမှန်းသိ၍ သံသေတ္တာကြီးနှင့် လဲရန် သွားသည်။ ထိုနေရာ၌ ဦးမှတ်တင်က အလဲမခံသည့်အတွက် စကားများကြသည်။ ထိုအပိုင်းသည် ဇာတ်ထွတ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ထွတ်ပိုင်းတွင် စာရေးသူက ပို၍ မြင်သာထင်သာအောင် ဇာတ်ကွက်နှင့် တင်ပြသည်။ သူ၏သေတ္တာကြီးနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဦးမှတ်တင်၏သားက တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ မိန်းမ၊ သမီးနှင့် ချွေးမများ အနားရောက်လာသည်။ မိပိုလည်း ရောက်လာသည်။ မိပိုက ဦးမှတ်တင်ကို တောင်းပန်သည်။ ကိုအောင်ဌေးက ဆယ်ပြားစေ့ မျက်နှာကြီးကို လက်သီးနှင့်ထိုးမယ်ဟု ဆိုသည်။ အချင်းချင်းတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရိုက်တော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမှတ်တင်သည် အကွက်မြင်သူပီပီ အမြင်အာရုံမှတစ်ဆင့် အတွေးတစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူ၏ ချိတ်ဆွဲ ထားသော ပစ္စည်းများကို လူများက ကောက်ထည့်နေကြသည်။ ဦးအောင်မှတ်က ထိုလူတို့အား ဆိုင်ထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ပိတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မျက်မှန်နှင့် သေတ္တာကို အလဲခံလိုက်သည်။ ထိုဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဦးမှတ်တင်၏ ရှုထောင့်မှ တင်ပြပြီး–

> "ကျုပ်ဟာ ပါးစပ်ကနေ တရစပ်အော်ပြောရင်း ဆိုင်ထဲကို ပြေးဝင် သွားလိုက်တယ်။ အားလုံး ကျုပ်ကို ကြောင်ကြည့်နေကြပေမယ့် ကျုပ်မကြောင်ဘူး။"[၂]

ဟု အဆုံးသတ်ထားပါသည်။ အရင်းရှင်လူတန်းစားတို့၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ဖြင့် အရှုံးမပေး အနိုင်ယူလိုက်သော ဇာတ်ကွက်ဖြင့် အနားသတ်ထားပါသည်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဇာတ်ကွက်သည် အရင်းရှင်တို့၏ပါးနပ်မှု၊ လူရည်လည်မှု စရိုက်ကို ဖော်ကျူးတင်ပြ

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၄။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၉။

နိုင်သော ဇာတ်ကွက် ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ခင်ထူးသည် ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့်ကို အခန်းလိုက် ဇာတ်ဆောင်(၃)ဦးအား ဇာတ်ကြောင်း ပြောစေခြင်းဖြင့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဇာတ်လမ်းသည်ပင် စရိုက်ပေါ်လွင်ပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၂။ ၃။ ဈေးသည်မ မဝိုင်း

ဈေးသည်မ မဝိုင်းဝတ္ထုတွင်မူ ငါးရောင်းစားရသော ဈေးသည်မတို့၏ ဘဝဖြစ်ရပ်အထွေထွေနှင့် ခံစားမှုအထွေထွေကို တင်ပြထားပါသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းတွင် စာရေးသူနေထိုင်သော တိုက်နံပါတ်(၁၂)၏ အပေါ်ထပ်သို့ လာရောင်းလေ့ရှိသော ငါးသည်မ မဝိုင်းကို အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ထားပြီး သူ၏ဘဝကို ထိတွေ့ ဆက်ဆံရသူ၊ လေ့လာမိသူ စာရေးသူက ဇာတ်ကြောင်းပြောသူအဖြစ် ရပ်တည်သည်။ စာရေးသူက ကျွန်မဆိုသည့် နာမ်စားကိုသုံးပြီး ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့် (သို့) ပထမလူ ရှုထောင့်မှနေ၍ ဇာတ်ကြောင်းပြောသည်။

ရေးဦးစွာ မန္တလေးအနောက် ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက်ပခုံးစွန်းက တာရိုးကြီး အတိုင်း တောင်ဘက်စွန်းက တာရိုးကြီးအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာလျှင် တွေ့ရသည့် ကန်တော်ကြီးတိုက်တန်းကို တင်ပြသည်။ စာရေးသူသည် ၁၃လုံးတွဲ ၄ထပ် တိုက်ခန်းများထဲမှ တိုက်နံပါတ် ၁၂ တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် နေသည်။ ထိုကြောင့် အောက်ထပ်သို့ ဈေးဆင်းဝယ်ရန် မလွယ်သောကြောင့် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောင်းသော ဈေးသည်များထံမှ ဝယ်ယူရသည်။

ဈေးသည်မ မဝိုင်း၏ ယောကျ်ားသည် ငါးများကို ဖမ်းဆီးပေးသည်။ မဝိုင်းသည် ယောကျ်ားဖြစ်သူက ငါးများကို ရှာဖွေပေးသောအခါတွင် ကျေနပ်သည့် လေသံနှင့် ပြောလေ့ရှိသည်။ ငါးမဖမ်းပေးသော နေ့များတွင်မူ မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ပြောလေ့ရှိသည်။ ဈေးသည်မ မဝိုင်း ဝတ္ထုတွင် ဈေးသည်မ မဝိုင်းကို အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ထား၍ ဇာတ်လမ်းဆင်ထားသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ မထူးခြားပေ။ ဇာတ်ဆောင်၏ အပြောင်းအလဲမြန်သော စရိုက်၊ ယုံလွယ်ပြောလွယ်သော စရိုက် များကို ပေါ်လွင်အောင် အလေးပေးရေးဖွဲ့ထားသည်။ ဇာတ်ဆောင်ပဓာန ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ယောကျ်ားဖြစ်သူကို ကျေနပ်သောနေ့တွင် မဝိုင်းက–

"စုံဆို ဆရာမရေ ကျုပ်ယောကျ်ားကလေ မနက်လင်းကတည်းက
ထမင်းကြမ်းတစ်ခဲနဲ့ မြစ်မထဲ ထွက်သွားလိုက်တာ ခုနကမှ

> ပြန်ရောက်တာလေ၊ ပင်ပန်းရှာတယ် ဆရာမရေ၊ လုပ်ကိုင်ကျွေးတဲ့ ယောကျ်ားပါပဲတော်၊ သနားချက်တော့"[၁]

ဟု ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ယောကျ်ား အဆင်မပြေသောအခါတွင် ငါးဗန်းကလေး ဆောင့်အောင့်ချပြီး တသီကြီး ပြောတော့တာပါ။

> "အိမ်က မောင်ပျင်း ပြောပါတယ် ဆရာမရယ်၊ မကောင်းချက်တော် ငါးရှာမရတဲ့အထဲ သူဌေးဦးဘောဂသားက လက်ဖက်ရည်ကို မနက်ပြန် ညပြန် ထွက်သောက်နေတော့တာ။ မနေ့တုန်းကလည်း နေသာ စစ်ကိုင်းတောင် ဒုတ်ဒုတ်ထိရော တစ်ကောင်မှ မရခဲ့ဘူး။ ပိုက်ကျဲသလေး ပိုက်စိပ်သလေးနဲ့ အကြောင်းရှာနေတော့တာ ယောကျ်ားများ စိတ်ကုန်ချက်လေး"[၂]

ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ဇာတ်ဆောင်၏ဘဝနှင့် စိတ်တွင်းခံစားမှုများကို ပြောစကားဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသဘောကို သူရိယကန္တိက–

> "ဝတ္ထုဇာတ်လိုက်တို့ အချီအချ အပြန်အလှန် စကားပြောဟန်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းရေးတတ်ပါမူ ဇာတ်လိုက်တို့၏သရုပ်ကို ပေါ်စေနိုင်၏။ ဇာတ်လမ်းကိုသယ်ယူ၍ သွားနိုင်၏။ ဇာတ်ကွက်ကို အဆင်ပြေစေ၏။ ဇာတ်လိုက်စကားပြောခြင်းအားဖြင့် ၎င်း၏ အဇ္ဈတ္တအတွင်းသဏ္ဌာန်ရှိ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဟစိတ်၊ ချစ်စိတ်၊ ခင်စိတ်၊ မုန်းစိတ်၊ သနားစိတ် ဝါသနာ အလေ့အကျင့်တို့ကို ကောင်းစွာဖော်ပြနိုင်၏။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အဖြစ်အပျက်များအတွက် မည်သို့မည်ပုံ ခံစားရကြောင်း ဖော်ပြနိုင်၏။ ဇာတ်လိုက်တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးက မည်သို့သဘောထားကြောင်း ဖော်ပြနိုင်၏။"[၃]

ဟု ဆိုထားပါသည်။ စာရေးဆရာမ ခင်ခင်ထူးသည် ဈေးသည်မ မဝိုင်း၏ ခံစားမှုများကို ပေါ်လွင်အောင် ပြောစကားဖြင့် ဖော်ကျူးတင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ပြောစကားသည် သဘာဝကျသည်။ ဈေးသည်မတစ်ဦး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိလှဘဲ လက်တလောဖြစ်ပျက်သမျှအပေါ်တွင် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလွဲနေသည့် စိတ်သရုပ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည့် ပြောစကား ဖြစ်သည်။ မဝိုင်း၏ ဘဝကိုမူ စာရေးသူ၏ ရှုထောင့်မှ

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂၈။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂၈။

[၃] သူရိယကန္တိ၊ ၁၉၆၇၊ ၂၆။

နေ၍ မဝိုင်းက အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်တွင်း ရှိသည်။ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ တံငါသည်မိသားစုကလေး ဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့၏တိုက်ခန်း ရှေ့တည့်တည့် ဧရာဝတီမြစ်ကို မေးတင်ထားသည့် သစ်ခင်းစိမ်းစိမ်းကြားရှိ တံငါတဲလေးငါးလုံးတွင် တစ်လုံး၌ နေထိုင်သည်။ မိဝိုင်းကို စလိုသောအခါတွင် စာရေးသူ၏ခင်ပွန်းက မဝိုင်း၏ယောကျ်ားကို မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ပြီး မဝိုင်း၏ယောကျ်ားသည် ကပြင်ပေါ်၌ ဆေးလိပ်သောက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ရုပ်မဆိုးကြောင်းနှင့် ရာဇာနေဝင်းနှင့် တူသလို ရှိကြောင်း ပြောသည်။ မိဝိုင်း၏ နှစ်သက်ပျော်ရွှင်သွားသော စိတ်အခြေအနေကို–

> "ကျွန်မအိမ်သားက သည်လိုစလိုက်ရင် မဝိုင်းက ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေတော့တာပါ။"[၁]

ဟု တင်ပြခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ယောကျ်ားက မိဝိုင်း၏တဲထဲသို့ မိန်းမတစ်ဦး ဝင်သွားသည်ဟု စနောက်လျှင်လည်း မိဝိုင်းက ယုံကြည်တတ်သည်။ မိန်းမက အရပ်ပုပု အသား မည်းမည်းနဲ့ ရုပ်ဆိုးသည်။ မဝိုင်းနှင့်တစ်ခြားစီပဲဟု ဆိုလိုက်လျှင် စိုးရိမ်သည့် ကြားမှပင် ကျေနပ်သွားပုံ ပေါ်လိုက်သေးသည်။ စနောက်ပြောသော်လည်း အဟုတ် ထင်ပြီးလျှင် မဝိုင်းက–

> "ဒီကောင်မ ထားရီ နေမှာပဲ၊ သင်းက ကျုပ်အလစ်ချောင်းနေတာ၊ ကျုပ်ယောကျ်ားကို အပျိုတုန်းက ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မပေါ့၊ ကျုပ်မှာလည်း ဆရာမရေ ဈေးရောင်းသာထွက်ရတာ အိမ်ကလူကို စိတ်မချတော့ အပြန်ကျမှ တွေ့ဦးမယ်။ သူကများ ဆေးလိပ်နဲ့ ဧည့်ခံနေရသေးတယ်၊ ဘာကောင်မမို့တုန်း"[၂]

ဟု ချက်ချင်းဒေါသထွက်လာသည်။ မည်သည့်မိန်းမမှ မလာပါ မဝိုင်းကို စချင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် ချက်ချင်းစိတ်ပြေပြီးလျှင် မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဟီးကနဲ ရယ်လေသည်။ မဝိုင်း၏ယောကျ်ားသည် ဆန့်ဆန့်ကြီး အိပ်နေသည်ဟု ပြောသောအခါ 'ပန်းရှာလို့နေမှာ ကျုပ်ထွက်လာတော့ ထားရီတို့လင်မယား ရေထဲက တက်မလာသေးပါဘူးတော်' ဟု ဆိုသည်။ မဝိုင်း၏ပြောစကားများဖြင့် ယုံလွယ်သော၊ အပြောင်းအလဲမြန်သော မဝိုင်း၏စရိုက်ကို ပုံဖော်ထားသည်။ တစ်ချိန်တွင် မဝိုင်းသည် လေးငါးခြောက်ရက်လောက် ပျောက်နေခဲ့သည်။ ရောက်လာသောအခါတွင်လည်း ချောင်းဆိုးပြီး သွေးများပင်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ နေမကောင်းဖြစ်ခြင်းကို

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂၉။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂၉–၁၃၀။

မြင်းဖြူရှင်အဖေကြီးကိုင်တာ ဟု ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆိုသည်။ မြင်းဖြူရှင် ခွာနဲ့ခုတ်တာ လိမ့်နေတာပဲ ဟု ဆိုသည်။ အအေးမိခြင်းဖြစ်၍ ဆေးခန်းသွားပါဟု ဆိုလျှင် မဝိုင်းက–

> "ဆရာမကလည်း မြင်းဖြူရှင်ခွာနဲ့ ခုတ်တာပါဆိုနေမှ၊ အမေ့သွားခေါ်ပြီး မြင်းဖြူရှင် တင်လိုက်ရတာပေါ့၊ တင်လိုက်တာနဲ့ နင်နေငါသွားပဲ"[၁]

ဟု ဆိုသည်။

ဈေးသည်မ မဝိုင်းဝတ္ထုတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုများတွင် အားပြိုင်မှုဖြင့် အခက်အခဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု တင်ပြထားသည်။ မဝိုင်း လေ့ခိုးခံရပြန်သည်။ မိမိတို့လင်မယား စီးပွားဖြစ်သည်ကို မနာလိုသူတို့က ခိုးသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။

စာရေးသူသည် ဇာတ်ဆောင်၏စရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်သော စကားပြောများကို ဖန်တီးရေးသားနိုင်သည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့ ပြောသမျှစကားများသည် သဘာဝကျသည့်အတွက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ရိုးစင်းလှသောဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင် မဝိုင်းသည် ကရုဏာသက်စရာလဲကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ ပြုံးစရာလည်း ကောင်းသည့် ဇာတ်ဆောင် ဖြစ်လာရသည်။ ထို့ပြင် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူဖြစ်သည့် စာရေးဆရာအမြင်ကိုလည်း–

> "သူ့ယောကျ်ားကို ကျွန်မ မမြင်ဘူးပေမယ့် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ပုံ ရရဲ့"[၂]

ဟု တင်ပြခဲ့သည်။ မဝိုင်းသည် မိမိယောကျ်ားအပေါ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားပုံကလည်း–

> "ကျုပ်ယောကျ်ားကလေးက ရိုးရှာတယ်ရယ်၊ သူတကာလို အရက်သောက် ဖဲရိုက်၊ မယားရိုက်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်က လွဲလို့ အကုသိုလ် ကင်းလိုက်တာမှ လူတောတောင် မတိုးဘူး၊ ထားရီလင်နဲ့ တခြားစီ"[၃]

ဟု ရေးဖွဲ့တင်ပြခဲ့သည်။ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်ကလွဲလို့ အကုသိုလ်ကင်းလိုက်တာ ဟူသော အရေးအသားက ထိမိပြောင်ပြီးလျှင် တံငါသည်တို့၏ဘဝကို ကရုဏာသက်ဖွယ် ဖြစ်စေသည်။ မဝိုင်း၏ ပြောစကားများက ရှုးကြောင်ကြောင် ပေါချာချာနိုင်သည့်

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၃၁။
[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၃၅။
[၃] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၃၅။

စရိုက်လည်းပါ ဘဝကို ရုန်းကန်မှုလည်း ပါပြီးလျှင် အခက်အခဲကြားမှပင် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော ဘဝအားမာန်များကိုလည်း ဖော်ပြနေပါသည်။

ထို့နောက် မဝိုင်းသည် တစ်လလောက် ပျောက်သွားသည်။ မဝိုင်းကို ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ရေးဖွဲ့ခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူတို့၏ သိလိုဇောကို ထက်သန်စေသည်။ မဝိုင်းပေါ်လာတိုင်း အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ကွက်တစ်ခု တိုးလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မဝိုင်းပျောက်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်အောင် ဇာတ်ကွက်ဆင်ထားသည်။ ဘဝအခြေအနေ အမျိုးအမျိုး ပြောင်းလဲနေသည့် အနေအထားကို စာရေးသူ၏အမြင်ဖြင့်–

> "သူ့ကိုစရ၊ နောက်ရတာ ပျော်စရာကောင်းပေမဲ့ သူ့အကြောင်း တွေက ပျော်စရာမကောင်း။ မဝိုင်း လည်ပင်းတွင် အပ်ချည် ကြိုးမျှင် သာသာလောက်ရှိတဲ့ ဆွဲကြိုးကလေး ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်။ မျက်နှာချေတွေ ပြာတောက်တောက်မှာ နှုတ်ခမ်းနီ လိမ္မော်ရောင်ကြီး ထင်းထင်းကွင်းကွင်း ဆိုးလာလိုက်။ အဆီ တပြောင်ပြောင် ငါးညှီနံ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ချွေးတွေ၊ ချေးတွေ ပေတူးလာလိုက် သုံးပန်လုဖြစ်နေတတ်တဲ့ မဝိုင်း။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မဝိုင်း ဘယ်ဆီရောက်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ။"[၁]

ဟု ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူသည် မဝိုင်း၏ဘဝစရိုက်တို့နှင့် လိုက်ဖက်စွာ သရုပ်ဖော် တင်ပြနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် မဝိုင်း၏ရုပ်လုံးသည် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်လာပါသည်။ ကရုဏာသက်ဖွယ်လည်း ဖြစ်လာပါသည်။ မဝိုင်းသည် မြို့ပေါ် သူဌေးဈေးသို့ တက်ရောင်းသည်ဟု ကြားရသည်။ ရှိုးအပြည့် ဝတ်စားပြီး ငါးရောင်း သွားသည်ဟုလည်း ပြောပြကြသည်။ မဝိုင်း ပြန်ရောက်လာသောအခါ မိမိရှိုး ပေးရခြင်းအကြောင်းကို–

> "ရှိုးထုတ်ရတာက မြို့ပေါ်သူဌေးဈေး တက်ရောင်းရတာမို့ပါတော်၊ ငါးသည်ဆိုပြီး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်သွားရင် ဈေးနှိမ်ကြလွန်းလို့ အဝတ်အစားနဲ့ ခြောက်ရတာ၊ ငါးကတော့ သုံးထောင်ဈေး လေးထောင်ဈေး ရပါရဲ့၊ ဟန်ပါဘူးတော်"[၂]

ဟု လည်းကောင်း၊

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၃၆။

[၂] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၃၇။

> "ဆရာကြီးနှယ် ဈေးထဲမှာက လမ်းလျှောက်ရောင်းရသလို သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင် မဟုတ်ဘူးတော့၊ ဖင်ထိုင်ကြေးလည်း ပေးရတယ်၊ ခုံခင်းကြေးလည်း ပေးရတယ်၊ ဈေးကောက် ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ယင်အုံကြေးလည်း ပေးရသေးတာ။ ပြီးတော့ ဈေးကထိန်ကြေးတဲ့၊ သာရေးနာရေးကြေးတဲ့၊ ဘာတွေ မှန်းလည်း မသိပေါင်တော်၊ ကျုပ်ဖြင့် အမည်တောင် မတပ်တတ် ပါဘူး၊ နောက်ပြီး အသွားအပြန် လိုင်းကားကိုက ငါးအစိတ်သား ဖိုးလောက် ချောတာ၊ ဒီကြားထဲကိုယ်က မနေနိုင်လို့ ဝယ်စားမိတဲ့ မုန့်ဖိုးက ပါသေး၊ စိတ်စက်များ ညစ်ချက်တော်"[၁]

ဟု လည်းကောင်း ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

စာရေးသူသည် မြို့ဈေးသို့တက်၍ စွန့်စားရောင်းဝယ်ခဲ့သော မဝိုင်း၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံကို မရိုးရမထပ်ရအောင် ထပ်ဆင့်တင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ မဝိုင်းတစ်ဦးတည်း၏ ဖြစ်ရပ်များသည်ပင် စုံလင်လှသည်။ စာရေးသူ၏ ဘဝပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့အကြုံ စုံလင်မှု၊ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုတို့ကြောင့် ငါးသည်မ တစ်ယောက်၏ ဘဝဖြစ်ရပ်များကို စာဖတ်သူတို့ အာရုံမညောင်းရအောင် အပြောင်းအလဲပြု၍ ဖန်တီး တင်ပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မဝိုင်း၏ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခုသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကရုဏာသက်ဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ ရယ်မောဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ မဝိုင်းသည် မြို့ဈေးသို့ မသွားတော့ပါ။ နေ့တိုင်း လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောဆို သွားသည်။ ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်နှင့်ဖိရင်း ပြန်သွားသော မဝိုင်းကိုကြည့်၍ စာရေးသူက စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် ခံစားမှုဖြင့် အနားသတ်ထားပါသည်။

ဝတ္ထုရေးဆရာတို့သည် မည်သည့်ဘဝအကြောင်းကိုပင်ရေးရေး မေတ္တာစိတ်ကို အခြေခံ၍ ရေးဖွဲ့ရသည်ဆိုသော သဘောနှင့် ကိုက်ညီပါသည်။ ခင်ခင်ထူးက မဝိုင်းကို မြင်းဖြူရှင်က ခွာနဲ့ခုတ်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့ဟု တွေးတောဟန်ဖြင့် အနားသတ်ထားသည်။ ဆင်းရဲသားတို့၏ဘဝတွင် အယူသည်းမှုများက ကပ်ပါလျက်ရှိပုံကို တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

---

[၁] ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၃၈။

ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်

ခင်ခင်ထူးသည် မြန်မာ့ဓလေ့စရိုက်များကို အခြေခံ၍ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို များကို ရေးဖွဲ့ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများတွင်လည်း မြန်မာ အိမ်ရှင်မတို့၏ ဈေးဝယ်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံများကို မြန်မာ့ဓလေ့ မြန်မာ့ပတ်ဝန်းကျင် အငွေ့အသက်များပါအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတွင် အိမ်ရှင်မတစ်ဦးအဖြစ် ဈေးဝယ်ထွက်ရာမှ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝတွင် လူကြီးများကိုအတုယူ၍ ဈေးဝယ်တမ်း၊ ဈေးရောင်းတမ်း၊ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်တမ်း ကစားကြပုံများကို ပြန်လည်သတိရအောက်မေ့ဟန် ဇာတ်လမ်းဆင် ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် မြန်မာအိမ်ရှင်မများကို တုပပြီး မြန်မာ့ကလေးငယ် တို့၏ဘဝတွင် ဈေးရောင်းတမ်း၊ ဈေးဝယ်တမ်း၊ ဟင်းချက်တမ်းကစားကြပုံများကို အနုစိတ် ရေးဖွဲ့တင်ပြထားပုံမှာ သဘာဝကျသည်။ ပြုမူပြောဆိုဟန် အမူအရာနှင့် လေသံများမှာ လူကြီးဟန်တုထားသော ကလေးစရိုက်သဘာဝကို ပီပြင်အောင် ဖော်ကျူးနိုင်သည့်အတွက် ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုသည် နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

တစ်ခွန်းဈေးဝတ္ထုတွင်မူ ငွေချေးသူနှင့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမှတ်တင်၊ ငွေချေးပေါင်နှံရသူ၊ ကုန်စုံဆိုင်တွင် ပစ္စည်းဝယ်ယူရသူ ကိုအောင်ဒွေးနှင့် မပိုတို့၏ ပဋိပက္ခများကို ဖော်ကျူးတင်ပြထားသည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် စာရေးသူသည် ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သူ သုံးဦးစလုံး၏ ရှုထောင့်မှနေ၍ ဇာတ်ကြောင်းပြောထားသောကြောင့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုထဲကိုပင် လူသုံးဦး၏ ခံစားမှုအမြင်များမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကွဲပြား ခြားနားအောင် တင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ရှုထောင့်ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ခြင်းနှင့် စာဖတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် မျက်မှန်ကိုပင် ပေါင်နှံရပုံ ဘဝသရုပ်ပီပြင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုကောင်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာရပါသည်။ ခင်ခင်ထူးသည် ဈေးဆိုသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်း ကိုပင် တင်ပြပုံ တစ်ပုဒ်နှင့်တစ်ပုဒ် မတူအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဈေးသည်မ မဝိုင်းတွင် မဝိုင်း၏စရိုက်ကို အဓိကထား၍ ဇာတ်လမ်းဆင် ထားသည်။ မဝိုင်း၏ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်၊ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော ဘဝသရုပ်၊ ထိုဘဝသရုပ်နှင့်အညီ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ၊ ယုံလွယ်ပြောလွယ်သော မဝိုင်း၏စိတ်သရုပ် တို့ကို လိုက်ဖက်အောင် စရိုက်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားသည်။ မဝိုင်း၏စရိုက်အဖွဲ့ ထူးခြားမှုကြောင့် စာဖတ်သူတို့သည် မဝိုင်း၏ဘဝထဲသို့ ထိုးဖောက်သိမြင်ခွင့်ရပြီးလျှင် ကရုဏာထားကာ နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ကြရပါသည်။

ခင်ခင်ထူးသည် ဈေးခြင်းတောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဈေးအကြောင်းဝတ္ထု များကိုပင် တစ်ပုဒ်နှင့်တစ်ပုဒ် မထပ်ရအောင် မြန်မာ့ဓလေ့ ငယ်အမူအရာများကို အားပြု၍လည်းကောင်း၊ အရင်းရှင်လူတန်းစားနှင့် အခြေခံလူတန်းစားတို့ ပဋိပက္ခ များကို ဗဟိုပြု၍လည်းကောင်း၊ ဘဝအနိမ့်အမြင့်၊ အတက်ကျ၊ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်သော ဈေးသည်မတစ်ဦး၏ဘဝကို ဦးတည်၍လည်းကောင်း တစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် မရိုးရ မထပ်ရအောင် ဝတ္ထုတို ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာကို သုံး၍ ရေးဖွဲ့ တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများသည် ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုကောင်းများဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နိဂုံး

စာရေးဆရာမ ခင်ခင်ထူးသည် ဝတ္ထုရှည်များကို ရေးဖွဲ့ရာ၌လည်း အညာ ဒေသရှိ မြန်မာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်များကို အခြေခံပြီး ဖန်တီးလေ့ ရှိသည်။ ဝတ္ထုတိုများကို ဖန်တီးရာ၌လည်း ပါးကွက်ကြားဝတ္ထုတို၊ ဆံရစ်ဝိုင်းဝတ္ထုတို၊ ပဲသင်းကောက်ဝတ္ထုတို၊ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတို ဟူ၍ မြန်မာ့လူမှုဝန်းကျင်နှင့် မကင်းကွာသော ဝတ္ထုတိုများကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ အခြားသော ပါးကွက်ကြား ဝတ္ထုတို၊ ဆံရစ်ဝိုင်းဝတ္ထုတို၊ ပဲသင်းကောက်ဝတ္ထုတိုများ၏ ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ ကိုလည်း ဆက်လက်လေ့လာသင့်သည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

မြန်မာဘာသာ

ခင်ခင်ထူး။ ၂၀၀၉။ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများ (ဒုတိယအကြိမ်)။ ရန်ကုန်၊ ရှုဝံစာအုပ်တိုက်။

ဇော်ဇော်အောင်။ ၂၀၀၄။ ဇော်ဇော်အောင်ဖတ်စာ။ ရန်ကုန်။ အင်ကြင်းဦးပုံနှိပ်တိုက်။

တက်တိုး။ ၁၉၆၃။ ဘဝနှင့်စာပေ။ ရန်ကုန်၊ မိုးဦးပန်း။

ဘုန်းနိုင်၊ (တက္ကသိုလ်)။ ၁၉၈၁။ ဝတ္ထုရှည်စာတမ်း၊ ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန်စာအုပ်တိုက်။

သုရိယကန္တိ။ ၁၉၆၇။ ဝတ္ထုရေးလိုသော် (ဒုတိယအကြိမ်)။ ရန်ကုန်၊ နေစိုးရှိန်စာပေ။

အောင်လင်း။ ၁၉၇၂။ မဟာစာနိဒါန်း။ ရန်ကုန်။ စာပေပေါင်းကူးစာအုပ်တိုက်။

အောင်သင်း။ ၁၉၉၄။ ဝတ္ထုရေးရာဆောင်းပါးများ။ ရန်ကုန်၊ ရေတမာစာပေ။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

Charles Raymond Barrett, 1990, A Parctical Treatise on the art of the story, New York, The Baker nd Taylor Go, 33-37 E, 17th Street, Union Square North.

Laurie E. Rozakis, Ph.D, 2004, the COMPLETEIDIOTS GUIDE TO CREATIVE WRITING. Alpha Books, 375 Hudsaon Street, New York, NY 10014.

Lucke, Margaret, 1998, Schaum's Quick Guide To Writing Grate Stories, New York Me Graw, Hill, 11, West 19th Street.

Morner, Kathleen and Raush, Ralph, 1998, NTC's Dictionary of Literary Terms, Chicago NTC Publishing Group Lineolnwood, Illinoise.